

Chương 248: Đe Doạ Âm Sát (1) - Tìm Manh Mối

(Số từ: 3780)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:35 PM 16/05/2023

May mắn thay, không ai cố gắng tấn công chúng tôi cho đến khi tôi đến ga tàu mana trong khi cõng Ellen trên lưng.

Có phải họ đã từ bỏ cơ hội vì họ nghĩ rằng tôi chú ý đến họ? Một sát thủ thực sự chuyên ám sát chứ không phải chiến đấu... Khả năng họ nghĩ rằng tôi đã nhận ra âm mưu của mình và ra tay là khá cao. Ngay cả sau khi tôi đến nhà ga và lên chuyến tàu mana, tôi vẫn không lơ là việc tiếp tục cảnh giác với môi trường xung quanh.

Rõ ràng là chúng tôi đã vượt qua được vụ ám sát sắp xảy ra. Tuy nhiên, có khả năng cao là chỉ có địa điểm xảy ra vụ ám sát đã thay đổi và nó vẫn sẽ xảy ra ở những nơi khác.

"Cậu sao thế, Reinhardt. Chuyện gì đã xảy ra thế?"

Khi chúng tôi lên tàu mana, tôi vừa quan sát xung quanh vừa đổ mồ hôi lạnh, vì vậy Ellen chỉ có thể nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

Tôi đã cõng Ellen trên lưng cho đến thời điểm đó, nhưng sau đó cô ấy bước xuống. Chuyến tàu mana không đầy nên vẫn còn vài ghế trống, nhưng tôi vẫn quyết định đứng.

Không nói một lời nào, tôi túm lấy gáy Ellen và kéo cô ấy vào lòng.

“Sao cậu... đột ngột thế...”

“Ở yên một giây. Đừng làm gì cả.”

Ellen có vẻ ngạc nhiên khi tôi bất ngờ ôm cô ấy.

Cô gái ấy lúc này thật yếu đuối. Ellen không thể chiến đấu trong tình trạng của mình.

Tôi quyết định tốt nhất là nên đến bất cứ nơi nào gần nhất. Nếu bất cứ ai cố gắng tấn công chúng tôi, tôi sẽ triệu hồi Tiamata ngay lập tức. Không ai trong số những hành khách khác có vẻ đặc biệt quan tâm đến tôi và Ellen.

Tôi chỉ có thể cảm nhận được ánh mắt của những người mặc đồng phục Temple thắc mắc liệu chúng tôi có đang hẹn hò hay không.

Tôi giữ khoảng cách với những hành khách khác để có thể theo dõi họ khi tôi ôm Ellen trong vòng tay.

Về phần Ellen, cô ấy làm theo lời tôi và im lặng không hỏi thêm câu nào.

Đó là một ngày mát mẻ...

Chưa hết, tôi đã chửi thề khắp nơi.

“Mùi mồ hôi...”

Ellen, người đang dí sát mũi vào ngực tôi, nhẹ nhàng càu nhàu.

"Ờ Yên đó."

“...Vâng."

Trước những lời sắc bén của tôi, Ellen đáp lại với giọng hơi do dự.

Không có gì xảy ra trên tàu cho đến khi chúng tôi đến ga Temple.

Không giống như trụ sở của Rotary, Nhà ga Temple có một lượng dân cư nổi rất lớn.

Tôi đợi đám đông giải tán khi chúng tôi xuống xe. Ellen biết rằng tôi đang nghiêm túc nên cô ấy bám lấy tôi mà không hỏi lấy một câu.

Chậm rãi, sau khi nhìn khắp mọi hướng, tôi rời khỏi nhà ga. Mặc dù tên sát thủ có thể không ở đó, nhưng có khả năng là chúng vẫn đang theo dõi chúng tôi.

Màn đêm đã buông xuống, nhưng vẫn có một lượng lớn người ra vào xung quanh Temple.

Dù vậy, tôi vẫn chưa thể cảm thấy nhẹ nhõm.

Người đó là một kẻ điên, người chỉ đơn giản là giết người bên đường. Nếu họ đánh giá rằng họ không thể bí mật ám sát chúng tôi, thì rất có thể họ sẽ không ngần ngại thử đánh bại chúng tôi.

Tôi đỡ Ellen bên mình khi chúng tôi từ từ tiến về phía lối vào của Temple.

Tôi không biết liệu chúng tôi có an toàn khi ở trong Temple hay không, nhưng ít nhất tôi đã hy vọng như vậy. Nếu sát thủ là người ngoài, họ sẽ không vào được.

Ngay cả khi chúng tôi chưa thể cảm thấy nhẹ nhõm, ít nhất chúng tôi có thể loại bỏ một số khả năng bằng cách chọn quay lại Temple.

Tôi chậm rãi nhưng chắc chắn tiến về phía Temple trong khi chuẩn bị triệu hồi Tiamata ngay khi bất kỳ ai trong đám đông đến quá gần chúng tôi.

Cảm giác như cả ngàn năm đã trôi qua.

Khi tôi đi qua lối vào của Temple, một khung cảnh quen thuộc hiện ra trước mắt tôi.

Chỉ có một số giảng viên và sinh viên đang đi dạo; không ai tỏ ra nghi ngờ.

Tuy nhiên, ngay cả khi chúng tôi ở bên ngoài, trông cũng không có ai đặc biệt khả nghi.

Phải chăng sát thủ đã bỏ cuộc?

Có phải họ quay lại vì có vẻ như tôi đã chú ý đến họ?

Ngay cả khi đi xe điện đến ký túc xá của Royal Class, tôi vẫn cảnh giác.

Cuối cùng tôi đã có thể thư giãn khi đến ký túc xá.

Trái tim tôi, lúc trước như muốn nổ tung, giờ lại càng đập mạnh hơn.

Tôi đã sống sót.

Kẻ ám sát đã không di chuyển về phía chúng tôi. Dù nó có thể là gì, tôi đã có thể tránh được cái chết trong ngày.

Chân tôi cảm thấy yếu.

“Bây giờ... được chưa?”

Ellen không biết chuyện gì đang xảy ra nên khi thấy tôi thở phào nhẹ nhõm, sự lo lắng của cô ấy cũng bay biến.

Tôi lặng lẽ ôm lấy Ellen.

“T-tại sao cậu lại làm thế này...?”

Ellen ôm tôi, người vẫn còn đang run rẩy, quay lại. Có vẻ như cô ấy đang cố bảo tôi bình tĩnh lại.

Tôi không nói gì cả.

Tôi không thể nói bất cứ điều gì.

Tôi có sợ cái chết của chính mình hay của Ellen không?

Dù sao, nỗi sợ hãi đó đã biến mất vào lúc này.

Điều đó là vậy đó.

Với sự giúp đỡ của vị linh mục đang làm nhiệm vụ, Ellen đã lấy lại được sức mạnh ban đầu.

Tôi giải thích tình hình cho cô ấy trong phòng tập vào lúc nửa đêm. Tuy nhiên, tôi không thể nói với cô ấy mọi thứ.

“Ai đã cố giết chúng ta?”

“Tôi không thực sự biết chi tiết, nhưng đó chỉ là cảm giác khi đó.”

“...Bạn không nên đi nghỉ ngơi sao?”

Ellen không thể không cảm thấy như tôi chỉ bị hoang tưởng.

Tôi không thể giải thích chức năng [Xem trước] cho cô ấy hiểu, nên cuối cùng, ngoài việc bảo tôi đi tìm sự trợ giúp cho chứng loạn thần kinh của mình, cô ấy không còn gì để nói.

Nếu tên sát thủ đã tấn công chúng tôi, cô ấy sẽ biết rằng tôi đang nói sự thật, nhưng vì cuối cùng chẳng có gì xảy ra, không có gì lạ khi cô ấy không tin tôi.

Kẻ ám sát đó hẳn là một người khá thận trọng.

Ngay cả sau khi đã suy nghĩ thấu đáo về điều đó, bất kỳ ai cũng sẽ nghi ngờ mắc bệnh tâm thần phân liệt hoặc hoang tưởng nếu ai đó đột nhiên dừng lại và nói rằng ai đó đang cố giết họ.

“Chính xác mà nói, có lẽ họ đang cố giết tôi, không phải cậu.”

“...Bạn? Tại sao?”

“Lúc trước, tớ đã đến Hội nghị Tài trợ để lấy quỹ nghiên cứu cho Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật, phải không?”

"Đúng. Cậu đã làm."

“Tớ đã gặp một người tên là Saviolon Tana ở đó.”

“Tớ biết cô ấy. Chỉ huy của Shanapell.”

Ellen cho thấy rằng cô ấy đã nhận ra cái tên đó.

“Cô ấy nói với tớ rằng, do sự cố với Orbis Class, tớ đã gây thù chuốc oán với rất nhiều người.”

Sự tái cấu trúc lớn của Orbis Class và những thiệt hại do nó gây ra... Sự không hài lòng của các nhà tài trợ và những người ủng hộ nó... Saviolin đã nói với tôi rằng hẳn phải có rất nhiều người ghét tôi vì tôi là nguyên nhân của tất cả.

Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng họ sẽ cố giết tôi. Tất nhiên, những người đó không phải là nghi phạm duy nhất. Có lẽ ai đó đang cố giết tôi vì một lý do hoàn toàn khác mà tôi không quen thuộc.

"Tớ không biết..."

Ellen dường như vẫn cảm thấy khó hiểu tại sao tôi lại đột nhiên hành động như vậy trong tình huống đó.

“Tuy nhiên, nếu cậu đang gặp nguy hiểm, cậu không nên rời khỏi Temple.”

“...Cậu nói đúng.”

Ellen không thực sự chắc liệu tôi có bị ám sát hay không, nhưng cô ấy đồng ý rằng tôi đang gặp nguy hiểm.

Cô ấy nhìn tôi trong im lặng.

Sau tất cả những rắc rối tôi gây ra, cuối cùng tôi đã tạo ra vô số kẻ thù mà tôi không thể tự mình xử lý.

“Đừng chết.”

“Tớ sẽ không chết.”

“Cậu chết, tớ sẽ tự sát.”

Ellen đang nói gì đột ngột vậy?

“Tớ sẽ giết kẻ đã giết cậu, và sau đó tớ cũng sẽ tự sát theo.”

Ellen im lặng nhìn tôi với vẻ mặt điềm tĩnh thường ngày.

“Vì vậy, làm ơn, đừng làm bất cứ điều gì nguy hiểm.”

Đó là điểm chính mà cô ấy muốn truyền đạt. Ellen nắm tay tôi khi cô ấy nói.

“Tớ thực sự không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng... Cậu đột nhiên cảm thấy rằng ai đó cũng sẽ giết chúng ta... mọi chuyện là như vậy, phải không?”

Ellen dường như nghĩ rằng tôi đang cố gắng bảo vệ cô ấy từ đầu đến cuối.

“...Phải.”

“...Nếu tớ từng trở thành gánh nặng cho cậu trong tình huống như thế này, cứ để tớ ra đi. Tớ sẽ ổn thôi...”

“Đừng nói nhảm.”

Nói xong, tôi kéo Ellen ra và nhìn vào mắt cô ấy.

“Cậu không phải là người duy nhất nghĩ vậy.”

Ellen nói rằng cô ấy có thể chết vì tôi.

Giống như việc Ellen đã tìm thấy niềm tin ở Darklands, tôi đã nhận ra trong lần quay trở lại Temple đầy xúc động đó, mặc dù không có gì xảy ra...

“Tớ cũng có thể chết vì cậu.”

Tôi không thể rút lại những lời đó nữa.

Trước lời nói của tôi, đôi mắt của Ellen rung động dữ dội. Cô ấy đột nhiên giơ tay lên khi nhìn tôi.

*Bóc!

“Arg!”

“Cậu đang phun ra những điều vô nghĩa gì vậy?”

Sau đó, Ellen mỉm cười, trả lại cái búng tay và câu trả lời mà tôi đã đưa cho cô ấy trong quá khứ.

“Làm một cái gì đó đi. Tớ đói.”

Tôi không thể nhìn thẳng vào nụ cười của Ellen.

* * *

Chỉ vì không có gì xảy ra không có nghĩa là nó đã kết thúc.

[Xuất hiện nhiệm vụ sự kiện – Đe dọa ám sát]

[Mô tả: Ai đó đang cố giết bạn. Đè bẹp hoặc khuất phục nguồn gốc của mối đe dọa này.]

[Phần thưởng: Một thuộc tính liên quan]

Một Nhiệm vụ Sự kiện đã xuất hiện sau một thời gian dài như vậy.

Phần thưởng của nó khá trừu tượng. Tuy nhiên, các nhiệm vụ đưa ra các thuộc tính như phần thưởng thường không thiếu.

Tuy nhiên, tình huống mà cuộc sống của tôi bị đe dọa không thể đo lường bằng sự đền bù đơn thuần. Đó là điều tôi phải làm ngay cả khi tôi không nhận được phần thưởng cho nó.

[Xem trước] không chỉ giúp tôi tránh khỏi cái chết mà còn tạo ra một vấn đề để tôi giải quyết.

Ai đó, hoặc một tổ chức nào đó, đang cố giết tôi. Tôi cần phải xác định chúng. Chúng có thể là một tổ chức lớn hoặc chỉ là một số cá nhân báo thù.

Nhưng ai đang cố giết tôi và vì lý do gì?

Nghi phạm lớn nhất là những người ủng hộ Orbis Class. Tuy nhiên, trong trường hợp đó, đó sẽ là sự trả thù đơn giản. Giết tôi sẽ không nhất thiết thay đổi bất cứ điều gì.

Tôi không nghĩ ra ai khác, nhưng ít nhất tôi muốn chắc chắn rằng mình đã tìm ra kẻ ám sát đã cố giết tôi.

Trong khi điều đó không thực sự xảy ra, hẳn ta sẽ giết cả tôi và Ellen.

Tôi đã phải tìm thấy chúng.

Tôi không quan tâm việc trả thù cho một việc không thực sự xảy ra là đúng hay sai.

Kẻ nào làm những việc đó đáng chết.

Tên đó không giết tôi, và hẳn ta cũng không giết Ellen, nhưng hẳn đã cố làm thế.

Tôi phải tìm và giết chúng.

...Và tôi sẽ tìm ra kẻ đứng sau vụ này và bắt chúng phải trả giá.

Đó là lần đầu tiên trong đời tôi có những suy nghĩ độc ác như vậy, nhưng tôi không cảm thấy ác cảm với chúng.

Tôi không cảm thấy nhẹ nhõm. Tôi không cảm thấy thoải mái khi biết rằng mình đã bị bao vây bởi kẻ thù ngay khi bước ra khỏi Temple. Cũng có thể có ai đó bên trong Temple đang cố giết tôi.

Tôi không thể mất cảnh giác.

Tôi luôn đeo vòng tay bảo vệ dùng một lần.

Trong khi lắng nghe các lớp học của tôi và đi dạo quanh khuôn viên trường, tôi luôn chú ý đến môi trường xung quanh.

Tôi không biết liệu mình có được [xem trước] thêm một lần nữa hay không nếu một mối đe dọa lại tiếp cận tôi. Tôi không thể tin tưởng tên khốn đó.

Tôi cảm thấy như mình đang dần cạn kiệt trong khi vẫn còn sống.

Nơi duy nhất tôi có thể cảm thấy an toàn là ký túc xá Royal Class.

Tôi đã quen thuộc với khuôn mặt của các nhân viên ở đó, vì vậy đó là một nơi mà những người xa lạ sẽ nổi bật với tôi.

Thật không may, tôi khá khó sử dụng các mối quan hệ cá nhân của mình trong tình huống đó.

Ngay cả Ellen, người đã ở bên tôi, cũng nghĩ rằng tôi chỉ đơn giản là hoang tưởng.

Chẳng những không có chuyện gì xảy ra, mà tôi cũng không có bất kỳ chứng cứ nào, nên dù tôi có loay quanh nói rằng có người muốn giết tôi, họ cũng sẽ nghĩ như vậy.

Cuối cùng tôi sẽ bị đối xử như một kẻ điên sau tất cả những rắc rối mà tôi đã gây ra khắp nơi.

Nó cảm thấy thực sự tồi tệ.

Tôi thực sự đã ở trong một tình huống mà ai đó đang cố giết tôi, nhưng với những người khác, điều đó nghe thật vô nghĩa.

Tôi cần bằng chứng, vì vậy tôi thực sự cần bị tấn công bởi một sát thủ. Tuy nhiên, không rõ liệu tôi có sống sót sau đó hay không.

Tất nhiên, tôi có thể yêu cầu sự giúp đỡ từ Bertus, Charlotte hoặc Temple, nhưng nếu tôi làm vậy, họ có thể sẽ có biện pháp ngăn tôi rời khỏi Temple.

Nếu điều đó xảy ra, tôi sẽ không thể sử dụng lá bài mạnh nhất của mình.

Tôi cũng có những đồng minh mà chỉ tôi mới có thể kiểm soát.

Tôi đã gửi một lá thư ra khỏi Temple. Ra ngoài trực tiếp quá nguy hiểm vì tôi vẫn chưa phát hiện ra điều gì.

—Một vài ngày sau đó...

Một cái gì đó gõ vào cửa sổ của tôi.

—Một con chim.

Nó mổ vào cửa sổ của tôi như thể nó có việc gì đó với tôi.

Khi tôi mở cửa sổ, con chim nhỏ bay vào phòng tôi và kéo rèm lại.

Lần trước, cô ta cải trang thành một người hầu gái, nhưng lần này, Sarkegar là một con chim.

Khi chú chim nhỏ hét líu lo, vẻ ngoài của nó biến thành một cô hầu gái duyên dáng trong bộ váy.

“Điện hạ, đã lâu không gặp.”

Đó là Sarkegar.

Tôi đã gửi tin nhắn cho Loyar, người đang ở trụ sở của Rotary, với mệnh lệnh sau: “Gửi Sarkegar đến Temple.” Tôi đã viết nó bằng một mã bí mật mà chúng tôi đã thỏa thuận từ trước, và thế là Sarkegar đến trước mặt tôi.

Tôi không nghĩ mình là một nhà lãnh đạo giỏi.

Nói trắng ra là tôi thiên vị một số cấp dưới của mình hơn những người khác. Không phải vì lý do liên quan đến kinh doanh mà là lý do cá nhân.

Tôi thực sự là một ví dụ hoàn hảo về sự đối lập trực tiếp với ông chủ.

Tôi có xu hướng đến thăm Eleris không vì lý do gì khác ngoài việc trò chuyện về cuộc sống trong Temple của tôi với cô ấy. Eleris là một người biết lắng nghe.

Mặc dù tôi đã đến thăm Loyar vì nhiều lý do liên quan đến công việc hơn.

Mặt khác, tôi hiếm khi gặp Sarkegar, người làm việc dưới danh tính 'Bá tước Argon Ponteus'. Tôi thậm chí còn không biết Sarkegar sống ở đâu.

Và sự căng thẳng của cô ấy luôn cao như vậy. Ngoài ra, tôi cảm thấy như Sarkegar sẽ nhận ra rằng tôi thực sự không có ý định xây dựng lại Ma giới nếu tôi dính líu nhiều hơn với cô ấy, vì vậy tôi đã cố gắng tạo khoảng cách giữa chúng tôi.

Vì vậy, đó là lý do tại sao đã quá lâu kể từ lần cuối tôi gặp Sarkegar. Tất nhiên, mặc dù chúng tôi đang ở trong phòng riêng của tôi, nhưng chúng tôi vẫn đang ở Temple, vì vậy tôi không muốn nói bất cứ điều gì không cần thiết.

“Thần biết rằng Điện hạ đã làm rất tốt. Đối với việc ngài đã tiếp quản hệ thống giao thông của Thủ đô Đế quốc—”

“Đủ rồi.”

“Eep.”

Tôi ngắt lời Sarkegar.

Đã lâu rồi tôi không gặp Sarkegar, và cô ấy đã làm nhảm những điều vô ích. Sarkegar có vẻ rất phấn khởi khi tôi gọi cho cô ấy.

“Thưa Điện hạ, vì ngài, thần thậm chí có thể đi qua địa ngục. Ngài có thể yêu cầu bất cứ thứ gì từ thần.”

Tôi sẽ thích nó nếu Sarkegar không nói điều đó bằng một giọng nói dịu dàng và đẹp đẽ như vậy.

“Ta không muốn cô xuống địa ngục, nhưng ta có thể sớm bị gửi đến đó.”

“...Ý ngài là sao, thưa Điện hạ?”

“Ta nghĩ ai đó đang cố giết mình.”

“Ý Điện hạ là có một nhóm người lang thang lên kế hoạch cho những thứ như vậy trên thế giới này sao?!”

Giọng nói của Sarkegar rất thấp, và cô ấy nói rất dữ dội, nhưng cuối cùng, cô ấy vẫn có vẻ khá dễ thương.

“Nếu bọn chúng dám làm vậy, thần sẽ xé xác bọn chúng và treo chúng lên cổng vì dám lên kế hoạch giết người thừa kế của Ma giới...”

“Tại sao cô lại làm điều này khi chúng ta đang ở Thủ đô Đế quốc?”

Sau đó, tôi kể cho Sarkegar, người đang rất tức giận vì tính mạng của tôi đang bị đe dọa, chi tiết của vụ việc—thậm chí cả những gì đã xảy ra trước đó và làm cách nào mà tôi có thể gây được nhiều kẻ thù như vậy.

“Chà, trong trường hợp đó, ý của Điện hạ là ngài không biết ai đang đe dọa mạng sống của mình sao?”

“Phải, nhưng ta chắc chắn rằng có ai đó. Ta có một cảm giác rất mạnh mẽ rằng nó là như vậy.”

“Trực giác... trực giác đáng kinh ngạc là thứ mà tất cả các vị vua vĩ đại đều có. Nếu đó là cảm giác của Điện hạ, thì thần chắc chắn nó chính xác. Thần chắc chắn sẽ tìm ra tên sát thủ và người giao ước với hắn, thưa Điện hạ.”

Thật tuyệt khi có một người tin tưởng tôi vô điều kiện.

Tôi không gọi cho Sarkegar vì tôi cần sức mạnh của cô ta, mà tôi gọi vì cô ta cần hành động như một sứ giả để liên lạc với những người khác bên ngoài.

Bá tước Argon Ponteus có thể khá dễ nhận ra theo cách riêng của cô ấy, nhưng tôi vẫn còn những nhóm khác.

“Hãy nói với Eleris và Loyar về tình hình của ta. Ngoài ra, hãy liên hệ với Hội Đạo Tặc. Họ có thể biết tổ chức sát thủ nào đứng sau vụ này.”

“Rõ, mọi người sẽ làm việc cùng nhau để dồn những thế lực tà ác đã cố giết Điện hạ.”

Tốt...

Theo tiêu chuẩn của con người, nếu họ cố gắng giết Hoàng tử của Ma giới, họ sẽ không bị coi là ác quỷ, thay vào đó, họ sẽ được coi là anh hùng của nhân loại.

Sarkegar đứng về phía tôi, vì vậy đó là lý do tại sao cô ấy có thể nói những điều như vậy.

Những mối quan hệ của tôi ở Temple không tin lời tôi nói và nói rằng chúng không đủ đáng tin cậy, vì vậy tôi phải làm những gì có thể với những người cùng phe với mình.

Mọi thứ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu tên sát thủ tấn công tôi vào ngày hôm đó.

—Thật bức bối đến nỗi tôi thậm chí còn bắt đầu nghĩ như vậy.

Nếu điều đó xảy ra, tôi đã có thể tập hợp tất cả các đồng minh của mình để truy tìm sát thủ.

Cũng có thể tên sát thủ không phải do một tổ chức cử đến mà chỉ là một cá nhân có thù oán với tôi. Trong trường hợp đó, sẽ rất khó để xác định vị trí của chúng.

Không phải là tôi không có danh sách những kẻ tình nghi trong đầu.

Tuy nhiên, đã có quá nhiều.

Không chỉ có một hoặc hai người có ác cảm với tôi.

Do đó, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc điều tra từng bước một.

Sau khi kiểm tra mọi khả năng, tôi sẽ có thể tìm ra thủ phạm bằng quá trình loại bỏ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading